

РЕШЕНИЕ

№ 183

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000502108 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 15.06.2022г., постановено по гр.д. № 12337/2021г. по описа на СГС, ГО, 21 състав, съдът е уважил частично иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ, като е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати в полза на В. С. П. обезщетение за неимуществени вреди причинени от незаконно повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл.282 ал.2 вр.ал.1 НК, по което наказателното производство е прекратено с определение № 3832 от 22.11.2016г. по НОХД № 3667/2016г. на СГС, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.11.2016г. до окончателното изплащане, както и разноски в размер на 3,70 лева, според уважената част от иска.

Със същото решение е отхвърлен предявеният иск за неимуществени вреди в частта му за разликата над 10 000 лв. до пълния предявен размер от 27 000 лева, като неоснователен.

Присъдени са разноски, като Прокуратурата на Р. България е осъдена да заплати на адвокат К. М. М. възнаграждение в размер на 496,30 лева, по реда на чл.38 ал.2 ЗА.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ответник Прокуратурата на Република България оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и отхвърли иска изцяло респ. да намали неговия размер. Посочва, че са били предприети съответните

законоустановени действия и мерки, обективирани в процесното наказателно производство, образувано и водено срещу В. П. за извършени в условията на продължавана престъпна дейност две тежки умишлени престъпления от общ характер, в качеството му на длъжностно лице, заемащо ръководна позиция - Директор на Дирекция "Материално-техническо осигуряване и социално обслужване" към МВР, а именно - "Съзнателно сключване на неизгодна сделка", по състава на чл.220 ал.1 НК, както и "Виновно и користо неизпълнение/нарушение на служебните задължения" по състава на чл.282 ал.2, вр.ал.1 НК, като въпросните деяния са наказуеми съответно с "Лишаване от свобода за срок от 1 до 6 години" и "Лишаване от свобода за срок от 1 до 8 години". Посочва, че спрямо ищеца П. никога не е била изпълнявана най-тежката мярка за неотклонение "Задържане под стража" - взетата МН е била значително по-леката такава "Парична гаранция", което практически не е създавало сериозни затруднения и ограничения в обичайния начин на живот на обвиняемото лице.

Твърди, че искът е недоказан, тъй като в хода на първоинстанционното производство не са ангажирани в съответния обем необходимите ясни, недвусмислени и категорични доказателства за заявените значителни неимуществени вреди, изразяващи се в: изпитване на унижения, притеснения и стрес; понасяне на физическа болка и страдания; депресия, безсъние и потиснатост; страх от постановяване на осъдителна присъда; уронване на честта и достойнството му в обществото; негативна промяна в отношенията и отдръпване на близки, познати и приятели: фрустрации в кариерното му развитие и трудовата му реализация като служител на МВР - всички по причина и вследствие на воденото досъдебно производство и повдигнатото обвинение, Твърди още, че не е доказана и непосредствената причинно-следствена връзка между претърпените нематериални щети и процесното наказателно преследване. Възражава изрично срещу претенциите на ищцовата страна за вреди от прекомерна продължителност на наказателното преследване. От материалите по казуса се установява, че се касае за осъществена комплицирана престъпна дейност със сериозни общественоопасни последици и настъпили значителни вреди, свързани с неправомерно разходване на сериозни по обем средства от бюджета на МВР, а самото разследване се е отличавало с фактическа и правна сложност, назначени и извършени са множество експертизи, разпитани са голям брой свидетели и е приобщен и анализиран немалък по обем доказателствен материал. Възражава отново (след като това изрично е обективирано в отговора на ИМ) срещу началния момент на дължимост на законната лихва - 22,11.2016г. Съгласно разпоредбата на чл.111 б.в ЗЗД, лихвите се погасяват с изтичането на 3-годишен давностен срок, т.е. аксесорният иск за лихви е погасен частично за миналия до момента на подаване на ИМ период над 3г., но СГС изобщо не се е произнесъл по възражението за давност.

Въззиваемата страна В. С. П. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че в т.2 от въззивната жалба са изложени твърдения, че ищецът не е ангажирал в съответния обем необходимите ясни недвусмислени и категорични доказателства за заявените неимуществени вреди. Този довод намира за неоснователен, доколкото от събраните пред СГС гласни доказателства се установява при условията на пълно и главно доказаване силата и интензитета на заявените в ИМ болки,

мъки и страдания. Отделно от това, по отношение на неимуществените вреди е налице задължителна практика на ЕСПЧОС - Решение от 10.02.2011г. по д.№18382/05г. Пето отделение, Р. против България и Решение от 10.02.2011г. по д.№ 4473/02г. и д.№ 34138/04г., Пето отделение, И. и други против България. Съгласно която липсата на събрани по гражданско дело доказателства за претърпените от ищеца неимуществени вреди и/или липсата на конкретизация, какво е било външното проявление на тези вреди НЕ Е ОСНОВАНИЕ за отхвърляне на иска като недоказан. Самото осъзнаване от физическото лице, че неговото право е нарушено е отрицателно преживяване, което подлежи на обезщетяване. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл.2 ал.1 т.3 ЗОДВПГ и чл.84 ал.3 ЗЗД.

Ищецът В. С. П. твърди, че с постановление от 17.10.2012г. бил привлечен като обвиняем по д.п. № 112/2010г., СО при СГП, пр.пр. № 7353/2010г., за това, че в качеството на директор в Дирекция „Материално-технически осигуряване и социално обслужване"- МВР, извършил множество тежки умишлени престъпления от общ характер по чл.282, ал.2, вр. ал.1, вр.чл.26, ал.1 НК и по чл.220 ал.1, вр.чл.18, ал.1, вр.чл.2, ал.3 НК. Със същото постановление му била взема мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5000 лева, внесена от ищеца. Делото получило широк медиен отзвук, доколкото се отнасяло до обществени поръчки на МВР за доставка на лазерни принтери, доизграждане и обзавеждане на сградата на ГДНП, доставка на специализирани комплекси за наблюдение и контрол от въздуха и обучение на екипажите. В средствата за масова информация било разпространено името му като виновник за извършените, според ответника престъпления. В периода от 2009г. до привличането му като обвиняем на 17.10.2012г. бил в състояние на „наказателно обвинение“ по смисъла на чл. 6 § 1 от КЗПЧОС, защото преди привличането му като обвиняем, през този период бил разпитван за негови предполагаеми престъпления. Досъдебната фаза на процеса продължила прекомерно и затова поискал от съда да даде срок на ответника да внесе обвинителен акт в съда или да прекрати наказателното производство по реда на глава 26 НПК. В указания от съда срок, на 02.10.2015г. ответникът внесъл обвинителен акт в СГС. Съдът оправдал ищеца, но след протест на Прокуратурата въззивният съд отменил присъдата и върнал делото на СГС. Съдебната фаза на процеса продължила до 22.11.2016г., когато с определение на СГС по реда на глава 26 НПК, наказателното производство против ищеца било окончателно прекратено. Ищецът твърди, че изпитал негативни емоции извън обичайните за подобни случаи, с голяма продължителност - повече от 7 години, от попадането му в състояние на „наказателно обвинение“ през 2009 г., до края на 2016 г. С действията си ответната страна причинила неимуществени вреди, изразяващи се в негативни психически емоции - унижения, притеснения и стрес, физически болки и страдания от наказателното производство, както в досъдебната, така и в съдебната фаза. В периода на

наказателното производство, когато ответникът поддържал обвиненията срещу него, живял в страх и притеснение, че може да търпи наказание лишаване от свобода и да му се забрани да упражнява професията си, без да е извършил престъпление. Изпитвал притеснения за изхода на делото и срам от повдигнатите обвинения, защото всички негови приятели и познати узнали, че бил обвиняем. Дълго време не можел да си намери работа. За ищеца било унизително да бъде обвинен в тежки престъпления и принуден да премине през целия процес на разпити, повдигане на обвинение за престъпление от общ характер и разследването във фазата на досъдебното производство, съставянето на обвинителен акт и предаването на съд, съдебния процес, изпитвал негативна емоция от упоритостта на ответника да поддържа висящо обвинение срещу него. В този период имал сериозни психологически и емоционални проблеми, бил подложен на много силен стрес, проявявал раздразнителност, бил постоянно в депресия, самоизолирал се, страдал от безсъние. Било накарнено доброто му име в обществото и неговите близки и приятели започнали да странят от него. Претендира обезщетение в размер на 27 000 лева, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на определението за прекратяване на наказателното производство до окончателното изплащане.

Ответникът Прокуратура на Р.България оспорва иска, като твърди недоказаност на твърдените неимуществени вреди - липса на доказателства за претърпени болки и страдания, унижения и стрес, депресия, безсъние и потиснатост, страх от осъдителна присъда, уронване честта и достойнството му в обществото; недоказаност на причинна връзка между твърдените вреди и обвиненията; за фактическа и правна сложност на делото, което се е отразило на срока на неговото разглеждане; липса на пасивна легитимация досежно вредите, причинени от отразяване на обвиненията срещу ищеца в средствата за масова информация; както и за завишен размер на претендираните неимуществени вреди. ***Релевира възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните лихви.***

От фактическа страна се установява безпротиворечиво, че с постановление от 21.06.2010г. на прокурор в СГП след отделяне на материали по предходно ДП № 36/2010г. на НСС, било образувано ново досъдебно производство срещу виновни длъжностни лица, заемащи отговорно служебно положение в МВР за престъпления по чл. 282 ал. 2 и чл. 254а ал. 1 НК. Предмет на разследване било провеждане на процедури за възлагане на обществени поръчки по реда на отменената Наредба за възлагане на специални обществени поръчки. След събиране на гласни доказателства и назначаване и изготвяне на съдебно-счетоводни и икономически експертизи, ищецът бил привлечен като обвиняем с постановление от 17.10.2012г. на следовател в СГП за деяния, квалифицирани като престъпления по служба, а именно - по чл. 282 ал.2 във вр.ал.1 и чл.26 ал.1 НК - нарушение и неизпълнение на служебните задължения, превишаване на властта и правата, извършено за периода 23.12.2008г. - 30.12.2008г. при условията на продължавано престъпление от длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, от което са настъпили значителни вредни последици за МВР. Предмет на обвинението са действия на ищеца за организиране и провеждане на процедури за възлагане на специални обществени поръчки.

Със същото постановление ищецът е бил привлечен като обвиняем и за опит за съзнателно сключване на неизгодна сделка за доставка на лазерни принтери, като от това могли да произлязат значителни вреди за учреждениято, което той представлява - престъпление по чл.220 ал.1 вр.чл.18 НК. (сл.д. № 112/2010 том 8 л. 45-51).

Постановлението е връчена на същата дата - 17.10.2012г. Била взета мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 5000 лева.

Многократно делото е прекратявано и връщано за прецизиране на обвинението, като на 02.10.2015 г. прокурор в СГП е внесъл обвинителен акт, ведно с досъдебното производство, по който е образувано НОХД № 3903/2015 г. на СГС. С разпореждане от 22.10.2015 г. съдът е насрочил делото в открито заседание на 24.11.2015г. с предварително изслушване. С присъда № 302 от 24.11.2015г. СГС признал подсъдимия В. С. П. за невиновен и го оправдал по повигнатото обвинение. Присъдата е отменена по протест на прокурор в СГП, с решение № 84 от 10.03.2016 г. по ВНОХД № 16/2016 г. на САС и делото е върнато на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав. СГС отново прекратява и връща на Прокуратурата, която отново е внесла нов обвинителен акт на 12.08.2016 г., по който е образувано НОХД № 3667/2016г. С определение № 3832 от 22.11.2016г. съдът на основание чл.369 ал.4 вр.ал.3 вр.чл.248 ал.2 т.3 НПК е прекратил наказателното производство. Това определение е влязло в сила.

По правило общата продължителност на наказателното производство следва да се преценява, считано от датата на първото постановление за привличане на обвиняем - 17.10.2012 г., до влизане в сила на определението на съда за прекратяване на наказателното производство - 22.11.2016 г., или общо 4 години 1 месец и 5 дни. Спорен е въпросът дали периодът преди повдигане на обвинението, считано от 2009г. до 2012г. следва да бъде зачетен. За престъплението, за което е бил обвинен, се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от 1 до 8 години лишаване от свобода,/т.е. тежко умишлено по смисъла на чл.97 т.3 НК/,

Досежно неимуществени вреди по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно - разпит в о.с.з. на 14.03.2022г. на св. Т. /син/ и С. /фактическа съпруга/, чийто показания се кредитират при условията на чл.172 ГПК.

Според показанията на свидетелите, повдигнатото обвинение и водените досъдебно и съдебни производства се отразили отрицателно на ищеца в служебен и личен план. Бил принуден да напусне работа, като впоследствие изпитвал затруднения при търсене на нова такава именно поради висящността на обвинението и широкото медийно отразяване на случая. Контактите му били силно ограничени и сведени само до най-близките хора. Наказателното преследване срещу него се отразило негативно и на поведението и на здравословното му състояние - същият страдал от безсъние, получил хипертония и висока кръвна захар. Опитвал се неуспешно да си намери нова работа, но при явяване при конкурси последният въпрос обичайно се изразявал в това по какви причини е напуснал последната си месторабота.

Видно от приложеното свидетелство за съдимост ищецът е с чисто съдебно минало. От съществено значение е високата в служебната йерархия на МВР длъжност, заемана от него, която е дала основание за повдигане на обвинение в длъжностно престъпление по квалифицирания състав на чл. 282 ал. 2 НК. Повдигането на обвинение на лице, заемащо отговорно служебно положение, опетнява неговата репутация и доброто му име, като внася съмнения в неговите способности, професионализъм и морал. Именно затова се предизвиква и широк медиен отзвук, поради което правилно е преценено, че Прокуратурата следва да носи отговорност и за тези вреди.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира решението на първа инстанция за правилно по същество по следните съображения:

Първо - образуваното наказателно производство е било прекратено, поради това, че деянието не е извършено, с определение на съда и то след многократно прекратяване и връщане за доразследване, а не с Постановление на Прокуратурата.

С Присъда №302/24.11.2015г., СГС, НО-13 състав по НОХД №3903/2015г. е признал подсъдимия В. С. П. за невиновен в извършено престъпление по чл.282, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 НК, като на основание чл.304 НПК го е оправдал по така повдигнатото обвинение. Срещу така постановената присъда, в срок, е депозиран протест и допълнение към него с предложение за отмяна на оправдателната присъда и постановяване на осъдителна такава с оглед на обстоятелството, че по делото са събрани достатъчно доказателства, които установяват авторството на деянието от обективна и субективна страна. Производството пред първостепенния съд е протекло по реда на диференцираната процедура по глава 27 НПК и по конкретно по чл.371, т.1 НПК. С решение от 10.03.2016г. по ВНОХД № 16/2016г. по описа на САС, НО, 8 състав, присъдата е отменена и върната на СГС за съществени процесуални нарушения. След връщане на делото в СГС, производството отново е окончателно прекратено с определение на СГС, НК, 14 състав, постановено по ВНОХД № 3667/2016г.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на право-защитни органи възниква от момента на влизане в сила на прокурорския акт за прекратяване на наказателното производство. Това предполага постановлението за прекратяване да е съобщено на лицето, което претендира вреди и последното да не е поискало наказателното производство да продължи и да завърши с оправдателна присъда. В случая не е налице постановлението за прекратяване на наказателното производство, а многократно образувана съдебна фаза, чрез внасяне на обвинителен акт, една оправдателна присъда, протест до САС, последвани от нова съдебна фаза и едва при поредния внесен обвинителен акт, с определение на СГС от 22.11.2016г. производството е прекратено окончателно.

Спорен е въпросът дали периода преди повдигане на обвинението т.е.от 2009г. до 2012г. следва да бъде отчетен по отношение продължителността на цялото производство и респ.

обема на вредите. Според настоящата инстанция отговорът е положителен.

В тази връзка СГС е изложил съображения, че преди повдигането на обвинението, досъдебното производство е било образувано срещу неизвестен извършител, поради което не можело да се установи по безспорен начин, че то се е водило срещу ищеца; последният е бил разпитван като свидетел и с него са били провеждани разговори, но не в качеството му на обвиняем, за да се приеме, че е налице неоснователно обвинение срещу него, което да му е причинило процесните неимуществени вреди. Тези съображения са в противоречие с практиката на ВКС, обективизирана в решение № 425/01.12.2015 г. по гр. дело № 3143/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, където е прието, че и в случаите, когато първоначално досъдебното наказателно производство е образувано срещу неизвестен извършител при достатъчно данни за извършено конкретно престъпно деяние, а едва по-късно ищецът е бил уличен и/или срещу него е било повдигнато обвинение за същото престъпление, той търпи вреди от наказателното преследване и в периода от време преди уличаването му, респ. - повдигането на обвинението срещу него, ако той е бил единственото лице, което е могло да извърши престъпното деяние, за което производството първоначално е образувано срещу неизвестен извършител; в тези случаи ищецът търпи вредите от наказателното преследване от момента, в който е узнал за образуваното наказателно производство за конкретното престъпно деяние, което единствено той би могъл да извърши (в подобен смисъл е и трайно установената практика на ВКС - решение № 230/04.12.2017 г. по гр. дело № 4874/2016 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 187/13.06.2012 г. по гр. дело № 1215/2011 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 341/05.10.2012 г. по гр. дело № 1310/2011 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 353/06.11.2015 г. по гр. дело № 892/2015 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 397/26.11.2015 г. по гр. дело № 6047/2013 г. на IV-то гр. отд. на ВКС). В случая в исковата си молба ищецът е изложил именно такива твърдения - че макар и досъдебното производство "формално" да се е водело срещу неизвестен извършител, всички процесуално-следствени действия по него били проведени с оглед доказването, че именно той, в качеството си на Директор в Дирекция „Материално-техническо осигуряване и социално обслужване“ – МВР, е извършител на деянието – сключване на неизгодни за МВР сделки – предмет на обществена поръчка за принтери.

Следователно производството е продължило не от датата на първото постановление за привличане на обвиняем - 17.10.2012г., а от 2009г., когато е първоначално образувано срещу неизвестен извършител до влизане в сила на определението на съда за прекратяване на наказателното производство - 22.11.2016г., или общо 7 години, *за престъпление, което е тежко умишлено, при мярка за неотклонение- парична гаранция от 5 000 лв.*, както и че от тези действия на прокуратурата на последния са причинени неимуществени вреди - силно изживян стрес и притеснения - обстоятелства, които обуславят кумулативното съществуване на елементите на фактическия състав на нормата на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Основанието за ангажиране отговорността на държавата чрез органите на прокуратурата по реда на ЗОДОВ е обективен факт и ако спрямо лицето е било повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, което впоследствие е било прекратено, поради това, че

деянието не е извършено от това лице, респ. ако лицето е оправдано, а наложената мярка за неотклонение е отменена поради липса на законно основание - несъставомерност, изразяваща се в липса на авторство, именно тези обстоятелства дават основание обвинението да бъде квалифицирано като незаконно, **независимо от това**, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и в рамките на правомощията на разследващия орган. Тези изводи съответствуват напълно и на указанията по приложението на материалния закон, дадени в т. 3 на ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, в което е прието, че държавата се освобождава от отговорност за вреди **само ако единствената причина за увреждането е поведението на гражданите.**/в този смисъл ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 18 ОТ 22.01.2009 Г. ПО ГР. Д. № 3948/2008 Г., Г. К., II Г. О. НА ВКС/

Отговорността по ЗОДОВ на държавата и общините е деликтна и доколкото няма специални правила, размера на обезщетението за причинените неимуществени вреди се определя от общата норма - чл. 52 ЗЗД, която определя справедливостта като единствен критерий. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищецът следва да установи по реда на пълното доказване настъпилото влошаване на общия му здравословен статус и психическо състояние, претърпените болки и страдания, както и наличието на причинно-следствената връзка между тях и воденото срещу него наказателно производство, претърпените страдания и интензитета на стреса, опозоряването на името му и репутацията му. Тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение се преценява именно като обстоятелство, което е от значение за справедливото овъзмездяване на оневинения обвиняем /подсъдим/. Това обстоятелство, обаче, няма и не може да има самостоятелно значение, нито може да бъде определено парично изражение на неимуществените вреди, за които се претендира по чл. 2 ЗОДВПГ, по текстове на НК. **Правно релевантно е как то се е отразило върху обвиняемия /подсъдимия/, което няма как да бъде напълно еднакво за различните лица, а при специфичните за всеки случай факти и обстоятелства.**

От събраните доказателствени средства, се констатира, че спрямо ищеца е била взета лека мярка за процесуална принуда - парична гаранция, че предприетото наказателно преследване е за две тежки умишлени престъпления по служба, което е продължило повече от 7 години, което се е отразило крайно неблагоприятно върху личността му и неговото емоционално и най-вече психическо състояние - бил притеснен, подтиснат, изплашен, депресиран. Няма ангажирани писмени доказателства, сочещи наличието на влошено здравословно физическо състояние на ищеца.

САС отчита факта, че обвинението е за извършени в условията на продължавана престъпна дейност две тежки умишлени престъпления от общ характер, в качеството му на длъжностно лице, заемащо ръководна позиция - Директор на Дирекция "Материално-техническо осигуряване и социално обслужване" към МВР, а именно - "Съзнателно сключване на неизгодна сделка", по състава на чл.220 ал.1 НК, както и "Виновно и користо неизпълнение/нарушение на служебните задължения" по състава на чл.282 ал.2, вр;ал.1 НК, като въпросните деяния са наказуеми съответно с "Лишаване от свобода за срок от 1 до 6 години" и "Лишаване от свобода за срок от 1 до 8 години".

При определяне на този размер съдът отчита по - високия интензитет на претърпените неимуществени вреди и специфичния им характер, произтичащ от общественото положение на пострадалия и упражняваната отпреди незаконното обвинение професия - служител на МВР, в каквото качество е повдигнато и обвинението, чиято основна функция е защита на правата на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. В тази връзка са отчетени различни от процесните неимуществени вреди, изразяващи се в накърнен професионален авторитет, в завишеното очакване и изискване на обществото за почтеност и съблюдаване на закона, при които незаконното обвинение в престъпления се отразява особено тежко върху емоционалната, психическа и социална сфера на засегнатото лице. Следователно и именно след тези обвинения е отнета окончателно възможността не само за кариерно израстване в системата на МВР, но и за намиране на друга подходяща длъжност с оглед придобитата квалификация и натрупан професионален опит предвид възрастта му към датата на повдигане на обвинението - 55 години.

Следва да се посочи, че неспазването на разумен срок в наказателно производство с привлечен обвиняем увеличава вредните последици за последния в степен, която е предмет на конкретна преценка. Тази степен не следва да намира изражение чрез увеличение на размера на обезщетението в геометрична прогресия, без да се изследва и отчита в решаващата дейност на съда прякото значение, което продължителността има за конкретно претендираната вреда, с оглед нейното естество. В случая продължителността се намира в пряка причинно-следствена връзка с вредите, тъй като е 7 години.

В обобщение - въззивният съд констатира, че е налице съвпадение на крайния резултат от изводите на първата и настоящата инстанции по отношение основателността на иска, а по отношение на размера на обезщетението намира, че същият правилно е определен до 10 000 лв. Затова в тази част решението следва да бъде потвърдено. Единствено САС констатира, че първа инстанция е пропуснала да се произнесе досежно своевременно релевираното възражение за изтекла погасителна давност на лихвите, тъй като ИМ е депозирана на 12.10.2021г. т.е. лихвите са погасени за периода преди 12.10.2018г. При направеното възражение за погасяване на вземането за лихви по чл. 111,6. „в“ от ЗЗД, което се погасява с тригодишна давност, то в случая лихвата следва да бъде присъдена начина от 12.10.2018г. като в останалата част претенцията следва да бъде отхвърлена като погасена по давност за периода от 22.11.2016г. до 12.10.2018г.

ОБЖАЛВАЕМ ИНТЕРЕС от 10 000 лв.

На основание чл.78 ал.1 ГПК жалбоподателят-ответник дължи в полза на въззиваемата страна направените разноски за явяване пред настоящата инстанция, но такива няма направени и не следва да се присъждат. Следва да бъде присъден адв.хonorар, дължим по реда на чл.38 ЗА. За явяване пред въззивна инстанция и изготвяне на жалба се дължи сумата от 830 лв. /с оглед интереса/

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 15.06.2022г., постановено по гр.д. № 12337/2021г. по описа на СГС, ГО, 21 състав, **В ЧАСТТА**, с която е присъдена законна лихва върху главницата за периода от 22.11.2016г. до 12.10.2018г., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. С. П. ЕГН *****, адрес: гр. *** ул. „***“ № ** ет. * ап. ** срещу Прокуратурата на Р. България гр. София ЕИК 121817309, адрес: гр. София бул. Витоша” № 2 иск за законна лихва върху главницата от 10 000 лв. за периода от 22.11.2016г. до 12.10.2018г., **като погасен по давност**.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес: гр.София, бул."Витоша" № 2, Съдебна палата, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА адвокат К. М., САК гр.***, ул.,***", № 8, ет. *, ап. *, тел: *****, сумата от 830 лв. /осемстотин и тридесет лева/**, представляваща дължим адв.хonorар по реда на чл.38 ал.2 ЗА за явяване пред въззивна инстанция.

В необжалваната отхвърлителна част решението е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____